

ся азъ мѣчилъ прѣзъ онѣжъ ношь, кога Неда ми каза, че ты не рачишь да побѣгнешь, и си наумила да ся прѣдадешъ комитопулу. Азъ стомахъ въ церквѣ като полудѣлъ, и знакъ ли, ако му бы подала ты рѣжъ-тѣ си... азъ го бѣхъ убилъ на мѣсто-то. А ты като гълѣбче ся отърва отъ орлины нокти, и ся провѣкнѣкъ къмъ народ-атъ, але тамъ нѣмаше народъ, тамъ, освѣнъ мене, сичкы бѣхъ робове коми-совы..... Глас-атъ ти ся откликнѣ само въ моѣ-то сръдце. Богъ ми помогнѣ, братаницо, и азъ ти избавихъ. Пригърни сега стрика си, драго дѣте.

Райна ся метнѣ на грѣди-тѣ Болановы.

— Стори ми още нѣднѣ милость, каза му ты, азъ ищѣ да ся покалугерѣ за да служѣ Богу.

— Стой, Райно, не дѣй ся обрѣча на постъ и на молитвѣ. Ты си още млада, а судьбы Божии несповѣдимы, ты имашъ братина и честьта ти нѣ драга за сичко-то царство. Кой знакъ, не нѣ ли потрѣбенъ живот-атъ ти, освѣнъ на Бога, още и на Българско.

Райна млѣчаше и нажалено клюмаше съ главѣ.